

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פסח תשפ"א

סרקו להורדה

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פסח תשפ"א – העבודה והתיקון של ספירת העומר

ערב טוב! מה שלומכם? מועדים לשמחה!

אנחנו בחול המועד חג הפסח תשפ"א, תחילת ספירת העומר – היום ספרנו יום אחד לעומר, "חסד שבחסד".

בפסח – נכנסו האורות דגדלות לפני האורות דקטנות, ככה מביא האר"י ז"ל. איפה נכנסו? ביזעיר אנפין, שזה הזא"ו של שם יהיה, וגם בנוק'. נכנסו האורות קודם ביזעיר אנפין, אחר כך בבוא הזמן גם אצל הנוק'.

נכנסו אורות דגדלות ואחר כך אורות דקטנות – הפוך מהסדר הרגיל, כי אם היו נכנסים אורות דקטנות, הסטרא אחרא היתה יונקת מהם והיינו נשארים משועבדים לפרעה עד היום, רחמנא לצלן. ולכן נכנס הגדלות. מהגדלות הסטרא אחרא לא יכולה לינוק, מתבטלת.

ולכן בדור הזה צריך להפיץ את אורות הגדלות, שהם הקבלה, חסידות, דרך עץ החיים, שזה שמות יהיה, שזה פנימיות התורה, כמו שאמר המשיח לבעל שם טוב רבנו הקדוש והאהוב שהוא יבוא לכשיפוצו מעיינותיו חוצה – אורות דגדלות.

הקבלה עוסקת יותר בעולמות העליונים. החסידות עוסקת יותר בעבודה הפנימית על פי הקבלה, העבודה הפנימית של האדם. ודרך עץ החיים מתרגמת את זה למושגים שכן אדם יכול להבין, בני זמננו – קבלה, חסידות, יותר מפורט עם הדיקציות המתאימים לעבודה של היום, לכל אדם, לא חייב להיות 'מקובל'.

אחרי ליל פסח, היות שהאורות נכנסו לא כסדרם ולא על פי הזכות, אלא משמים ה' החליט לגאול אותנו לפני שנשקע בשער הזנו"ן, של נו"ן שערי טומאה רחמנא לצלן, 'בחפזון' הוציא אותנו ממצרים, ולכן זה לא היה בזכות כל כך – למרות שנגאלנו בזכות 'שלא שינו את שמותם, לשונם, ולבושם', אז היתה זכות, גם עשו חסדים, היו כמה דברים, אבל האם זה הספיק בשביל הגאולה? ה' גאל אותנו, הוציא אותנו "בזרוע נטויה" – ולכן הסתלקו האורות, כי זה לא בזכות.

ועכשיו עד שבועות צריכים להיכנס האורות בהדרגה, כל יום תיקון של ספירה אחרת, של מידה אחרת – 'חסד שבחסד', 'גבורה שבחסד', ככה, ככה, כל שבוע, עד שמגיעים לשבועות, 'מתן תורה'. זו הכנה לקבלת התורה – בזכות, על ידי תיקון.

לכן יש בזה כוונות של הקבלה שעושים כל יום, מי שעושה, על פי האר"י ז"ל, על פי הרש"ש, הקדושים זי"ע. ויש אותנו, 'עמך' פשוט, שאנחנו עושים כוונת הלב – לתקן את כל המידות שלנו. נקרא לזה יותר כוונה מוסרית, רוחנית, למעשה, בלי סודות עליונים. אנחנו גם לא בדיוק מבינים מה ההבדל, אני יודע... בין 'חסד שבחסד', לינצח שבחסד'. אנשי הקבלה מבינים בזה. גם כל בן אדם גם אנשי הקבלה – כל אחד מבין לפי דרגתו.

אז יש פה תיקון מאוד חשוב לעשות בימים האלה: בזמן שאומרים ספירת העומר לכוון שיהיה תיקון למידה הזו בפרט ובכלל. גם אם אנחנו לא מבינים בדיוק, זה לא משנה. העיקר שהלב רוצה תיקון, לנו, לכלל עם ישראל, לכלל העולמות, לשכינה הקדושה, לזעיר אנפין'.

הדבר הזה 'שלא שינו את שמותם, לבושם, ולשונם', שזה נראה דברים פשוטים – אלה לא דברים פשוטים בכלל, כי הלשון של האדם, השם של האדם, הלבוש של האדם – הם גם דברים פנימיים, עמוקים מאוד, וזה גם איך שהוא נראה כלפי חוץ, האם הוא נבדל מהאומות בחינת "הן עם לבדד ישכון"? או שהוא מתערבב עם האומות ומתבלבל בין האומות?

לא שינו את לבושם – אז כל אחד ראה "זה יהודי". לא שינו את לשונם – דיברו לשון הקודש במצרים, ואת שמותם – השם, שמראה על שורש הנשמה וגם מראה על המסורת, כי בדרך כלל קוראים לך איך שקוראים לך בגלל שאבא שלך, סבא שלך, אבא של אבא של הסבא, מישהו קראו לו בשם הזה מדור לדור.

כשקוראים לבן אדם בשמו, זה מעורר את השורש שלו למעלה, שורש נשמתו.

ולכן, אלה לא דברים פשוטים. גם כשאומה משועבדת לאומה אחרת במצרים, אומה קדושה משועבדת במצרים, עם כל טומאת מצרים ומה שהיה שמה – להישאר בתור אומה קדושה, לא לשנות את הלשון ואת השם ואת הלבוש – זו גבורה גדולה מאוד. זה לא מובן מאליו.

עובדה שבאלפיים שנות גלות עם ישראל התפזר בין כל האומות, וחלק שמרו באופן אדוק על 'קלה כבחמורה', והרבה חלקים לא שמרו, שרדו איכשהו, עדיין עשו ברית מילה וידעו שהם יהודים, אבל לא ידעו שההלכה מחייבת. אפילו פה בארץ הקודש, אפילו פה בירושלים, אנשים נולדים ולא חושבים שההלכה מחייבת – בכל זאת הם יהודים. בחו"ל, שאין את הקדושה של ארץ ישראל – אז התערבבו, לא יודע כמה אחוזים, הרבה מאוד התבלבלו, שבסוף מי שלא חרדי או דתי חזק – הילדים שלו, הנכדים שלו, כבר לא יהיו יהודים.

אז 'ההיסטוריה חוזרת', כמו שאומרים. האם אתה שומר על השם שלך יהודי, או אתה מתבייש בשם שלך היהודי? יש אנשים שבחו"ל שינו את שם המשפחה, שלא יצלצל 'יהודי' מדי, או קראו לנו בברית מילה בשם עברי, לי קראו פינחס דניאל, אבל ביומיום רשמו אותנו בשם של גויים, תרגמו את זה כאילו למשהו שנשמע אותו דבר, שם של גויים רחמנא לצלן. אז מה נשאר מהאדם אם משנים לו את השם ואת הלשון ואת הלבוש? מה נשאר מהעם? זהו, חומר למחשבה.

אנשים מתפלאים, שאם הם לא שומרים תורה ומצוות והם בחוץ לארץ, הם נסעו, אני יודע... לאמריקה בשביל הקריירה, מתפלאים שהילדים שלהם כבר נשואים עם גויים. מה הם חשבו, שאם הם לא שומרים תורה ומצוות הם יוכלו להישמר בחוץ לארץ? אם אין "ושננתם לבניך", ואם אתה לא דוגמא אישית – אין שום סיכוי, גם לא לילד.

אפילו בגלות בבבל! אחרי חורבן בית ראשון. כמה זמן היינו בבבל? שבעים שנה? זה לא הרבה. זאת אומרת, עוד היו אנשים שראו את בית המקדש וּשְׁחִזְרוּ אחר שבעים שנה – וכבר היתה שם התבלבלות, בבבל, התבלבלות, הרבה נשאו נשים נכריות. ולא היה להם זכר של כלום.

או שזה עובר מדור לדור, או שדור אחד שיש נתק מהמקורות – נגמר הסיפור. צריך נס, ניסי ניסים שאיזו נשמה אחר כך תתעורר.

אני דור חמישי, הזיידע בז'רסקי היה איש קדוש וצדיק. הכרתי אותו, אבל במעורפל, כן, זה חמש דורות. זכותו יגן עלינו. אחר כך כבר היו מסורתיים, חילוניים, עד שאנחנו זכינו לחזור בתשובה בניסי ניסים. ויש כאלה שכבר לא חזרו בתשובה ולא כלום, והתבלבלו.

ולכן אנשים, גברים, ילדים, שמגדלים פיאות – זה ה'סימנים', כמו שאומרים התימנים, זה הסימנים שאתה יהודי. גם אם ישנו לך את הלבוש, יש לך את הסימן הזה – אתה יהודי, כולם רואים, יש לך זקן, פיאות – מאוד חשוב. לכן מי שנחלש ורוצה להתחיל להתנהג ככל העמים, דבר ראשון שהוא עושה הוא מוריד את הפיאות, שלא יגידו שהוא דתי מדי. ככה לא ירגישו בו. ואחר כך הוא יכול

לשים את הכיפה בכיס ואז אף אחד לא רואה, לא רואה שהוא דתי. אחר כך הוא יוצא מאיזה מקום, אז אולי הוא שם את הכיפה בחזרה. ככה...

הדברים האלה הם השורש של העבודה, זה שורש ההישרדות של עם ישראל. "אתה בחרתנו מכל העמים, אהבת אותנו ורצית בנו ורוממתנו", ממלכת כהנים וגוי קדוש.

אז עכשיו אנחנו בספירת העומר צריכים להתחזק מאוד. אני מאוד מאוד אוהב ומעריץ את תנועת המוסר שבעם ישראל. גדולי המוסר, כן, ליטאים גדולי המוסר, השרישו את עניין המוסר – חשוב מאוד.

חשבתי על זה, שכל בן אדם בריא בנפשו, בריא באישיותו, יש לו בקרה עצמית. יש בזה דרגות, יש בזה עומקים שונים, אבל יש לו בקרה עצמית. הוא עושה ביקורת לעצמו – האם הוא מתנהג בסדר? האם הוא מדבר בסדר? האם הוא פועל בסדר? האם הוא חושב בסדר? האם הוא מתאים את עצמו לסביבה, לחוקים, למשפטים, או לא? זו בקרה מסוימת.

ויש בקרה יותר עמוקה: מוסרית, אם הוא זכה להיות דתי – אז הלכתית. אם הוא זכה לדעת פנימיות התורה, אז הוא רוצה להיות עבד ה', אז זה עוד יותר. אצל הצדיקים הביקורת העצמית חמורה מאוד, חזקה מאוד, נוקבת מאוד. בכל רגע ורגע, בכל שניה ושניה עושים חשבון נפש האם עכשיו עושים, אומרים, חושבים את הדבר הנכון לעשות נחת רוח לה', או חלילה ההפך. וכשמזהים משהו שלא בסדר – מפסיקים ומתקנים מיד, "מודה ועוזב ירוחם". המנגנון הזה חזק אצל הצדיקים!

פגשנו בני אדם שאין להם את המנגנון הזה בכלל. אני פגשתי הרבה בני אדם, אלפי אלפי אנשים, בשיחות ככה במשך עשרות שנים. יש אנשים שאין להם בכלל את הבקרה וביקורת עצמית. אולי חיזונית כן, יש כאלה שגם זה לא, אבל יש כאלה שחיזונית הם נראים בסדר, אנשים 'בסדר', כי הנראות חשובה להם מאוד. אבל בפנים – אין להם בקרה, ביקורת אמיתית. הם לא יכולים לעשות תשובה באמת. זו מין 'נכות' כזו. אדם אוהב את עצמו, סוגד לעצמו, עושה את עצמו חצי אלוק. אז "אני ואפסי עוד" – הוא ואפסו עוד.

לא רק כוחו ועוצם ידו עשה לו את החיל הזה, אלא אם קרה משהו לא בסדר, אם הוא נכשל במשהו, אז לא אשמתו, זה אשמה של מישהו אחר – תמיד מאשימים את הזולת, מאשימים את ההורים, את המורים, את הסביבה, לא משנה... את השלטון. כל אחד מאשים את מי שהוא רוצה, רק את עצמו הוא לא מאשים. לא מאשים את עצמו, אין לו בקרה. ולא מסיק מסקנות ולא משנה, לא משנה את עצמו.

עצוב כל כך, טראגי כל כך, מזעזע כל כך, שבן אדם אין לו ביקורת עצמית ולא לוקח אחריות ולא משנה. "מודה ועוזב – ירוחם", אז איך הוא ירוחם אם הוא לא מודה ולא עוזב? אז יש מי שהוא לפעמים מודה – אבל הוא מודה שהוא נכשל, אבל הוא מאשים אחרים. הוא לא מאשים את עצמו, לא את עצמו ולא את יצרו הרע, כלום. 'הם גרמו לו, הם עשו לו, הם לקחו לו, הם מנעו ממנו, הם הטעו אותו'... ואיפה אתה?

נכון שיש מצב שאפשר להטעות בן אדם, רחמנא לצלן. אבל האדם שהטעו אותו, שיעשה גם חשבון נפש: למה לא הרגשתי? למה לא הבנתי? איפה אני הייתי? איפה המערכת המוסרית שלי, למה היא לא פעלה? למה לא התמרדתי? למה לא הלכתי? למה לא אמרתי? למה לא צעקתי? למה לא התפללתי? – למה?

נניח מישהו נכנס לאיזו חבורה של עבריינים כאלה או אחרים, והוא נגרר. יש סיפורים כאלה על בחורים צעירים משכונת עוני ופה ושם, ונגררו. למה נגררתי? למה משה רבנו לא נגרר? אהה, כי היה משה רבנו – טוב, כל אחד יכול להיות כמשה רבנו, ככה כתוב. זה עניין של בחירה, יש בחירה חופשית. יש בחירה חופשית, ויש אחריות אישית, ויש ביקורת עצמית, ויש להודות בטעות ולשנות את הדרך – לא להמשיך באותה הדרך, להמשיך, להמשיך ולהאשים את כולם.

לכן, תמיד כשמדברים עליך לשון הרע, חלילה, או חלילה מוציאים עליך שם רע מהקצה אל הקצה – תבדוק בכל זאת במה אולי במשהו אתה אחראי, משהו אתה צריך לשנות, במשהו אולי טעית – אולי לא בכוונה, אולי לא בזדון, אולי בשוגג, אולי ב'אָנוּס', אולי מחוסר ידע, אולי מחוסר מחשבה. אבל אולי יש פה טעות. תוֹדָה, תיקח אחריות, תתקן, תשנה. וברוך ה' אלוקי ישראל שהראו לך את הטעות שלך כשאתה פה, ולא אחרי מאה עשרים שנה, למעלה, כשכבר אין מה לעשות, הבן אדם מקבל עונש וזה הכל.

אנחנו אם כן, מדברים על ספירת העומר. אנחנו עדיין בחול המועד פסח, אבל עוד מעט מתחיל הענין של אבלות על תלמידי רבי עקיבא – עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא שלא נהגו כבוד זה בזה, ונהרגו במגפה, במגפה! מתי זה נפסק? בלי"ג בעומר, הילולה של הרשב"י הקדוש זי"ע, תלמידו של רבי עקיבא.

ורבי עקיבא, אי אפשר לתאר את המידות שלו, שגם כשהיה עם הארץ – היה עניו ומעולה. לכן רחל בת כלבא שבוע, ראתה את המידות שלו – ולכן היא רצתה אותו, לא ויתרה עליו. אומרים שרבי שמעון, יש לו תמצית שבתמצית מהמידות של רבי עקיבא.

אז איך, אם רבי עקיבא היה כזה קדוש ועצום במידות, תלמידיו לא נהגו כבוד זה בזה?

אז אמרו חכמים, מה זה 'לא נהגו כבוד זה בזה'! – אם מישהו היה מחסיר ולא בא לישיבה, לא היו שואלים איפה הוא, לא היו הולכים לראות אותו קרה לו משהו, אולי הוא חולה, אולי הוא צריך עזרה. היו עסוקים בלימוד תורה – לקבל לעצמם את התורה. והתורה כולה חסדים, נכון? העיקר זה לא רק ללמוד, זה לקיים. "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה" – דבקות החברים, אכפתיות מהחברותא שלך, מהחבר'ה שלך. אכפת לך מה קורה להם?

אז אולי דווקא בגלל שהיו תלמידיו של רבי עקיבא, זה נחשב להם לעוון כל כך גדול, שמתו. על זה חייבים מיתה?! בפשט, לא. אבל תלמידי רבי עקיבא – לא למדו מרבי עקיבא? אז כשיש בן אדם כזה גדול, והאנשים הסובבים אותו – הם לא לומדים ממנו כלום? לא מפנימים כלום? לא מיישמים כלום? זה קטרוג גדול עליהם.

לכן אמרו שילעולם ידור אדם במקום רבו', כי כל זמן ששלמה המלך דר סמוך לרבו לא נשא את בת פרעה. רק נפטר רבו – נשא את בת פרעה. אבל אמרו שיש בזה תנאי אחד – שהוא מתבטל בפני רבו. אם הוא לא מתבטל בפני רבו, שידור רחוק, כי אם הוא יהיה קרוב לרבו ולא יתבטל אליו, להנהגתו הכונה, להדרכתו, אז הוא יינזק.

יש בזה הרבה סודות. בענין החסידות, החסידות של רבנו הבעש"ט הקדוש – לא כולם גרו במזיבוז' לידו, לא, הרוב לא. גם ככה אצל הרעבע'ס – תמיד אצל הרעבע'ס הקדושים היתה את החבורה סביבם אבל הרוב גרו רחוק, היו באים פעם בשנה, לחגים, לאיזה שבת. היו גרים במרחקים אבל היו קשורים לרעבע, וכל הנפש היתה קשורה.

היו הולכים בדרך של הרעבע הזה או הרעבע ההוא, היתה להם התקשרות, אבל לא כולם גרו לידו. לא כל אחד יכול לשאת את האור הגדול.

אז אדם צריך לדעת את מקומו ואת מיקומו ומי הוא ומה הוא.

בכל אופן, אם בן אדם זוכה לרבי קדוש – שילמד ממנו. ואם הוא לא הגיע למדרגתו של רבו, זה ברור, אבל ישאף להיות כמוהו וכל יום יתקדם קצת. לעשות חסד, זה לא גאונות בתורה. לעשות חסד – אתה יכול לתת צדקה, אתה יכול לעזור לחולה, אתה יכול לעשות חסדים, כמו שהרבי שלך עושה – מה, לאהוב חסד!

כמו שהרבי שלך אוהב חסד, גם אתה תאהב חסד – תעשה חסד עם אנשים, תחזק אותם בגוף, בנפש, במה שאתה יכול – לא בדרגה של רבך, בדרגה שלך. לא יבואו בדרישה למה אתה לא כמו רבך, אבל יבואו בדרישה אם אתה היפך מרבך.

כמו שהיה עם גיחזי, גיחזי ואלישע הנביא – אם זה היה שְׁמֵשׁ של איזה רב פשוט, רב רגיל, בן אדם רגיל, לא איש אלוקים, אז כמו שאומרים השחיתות של גיחזי היתה פחות נוראה. אבל ליד אלישע? ככה הוא התנהג! זו 'בכיה לדורות' הדבר הזה.

זהו, אז זה זמן מסוגל. ספירת העומר זה זמן מסוגל לתקן את הכל, מהקצה אל הקצה – לתקן את כל המידות הקשות, כל ההרגלים הלא טובים – מחשבה, דיבור, מעשה.

זה זמן שמסוגל שאדם יעלה. חלילה אם הוא לא מתקן – זה זמן גם, שחש ושלום הוא יכול ליפול.

לכן צריך להיזהר מאוד בזמן הזה, שזה זמן שיש בו דינים רחמנא לצלן, צריך לתקן ולהמתיק את הדינים.

ועיקר העיקרים – החשבון נפש. חשבון נפש צריך לעשות כל רגע, כי בכל שניה בן אדם יכול ליפול לינוקבא דתהומא רבא, כך אמר רבנו הבעש"ט הקדוש, בכל שניה!

מה נגיד אנו 'אזובי הקיר' בדור הזה שלנו, שהשם יעזור וירחם עלינו ברחמיו האינסופיים.

לכמה רחמי שמים אנחנו צריכים להתפלל על הדור שלנו בלי סוף – על הפרט, על הכלל, על ההנהגה, על כולם – רחמי שמים לבקש על כולם, שנזכה כולנו לעבדו באמת! באמת, לעבוד את השם באמת, מאהבה ומיראה, מיראה ומאהבה – לשם שמים, נקי וטהור לשם שמים.

זה מה שאבא שבשמים רוצה. הצגות – אפשר לעשות הצגות אצלו יתברך...? כן? הוא רואה הכל, הוא יודע הכל. אז צריך לזכך את ההנהגה הפרטית כל אדם ולבקש בשביל כלל עם ישראל ובשביל השכינה הקדושה, שסובלת בגלל עוונותינו.

והגלות המר הזו, זה חילול ה', כי אם היינו עושים תשובה כראוי כבר היתה נגמרת הגלות.

הגלות, כל רגע שאנחנו עוד בגלות ועוד לא באה הגאולה, זה 'היפך מקידוש השם' נקרא לזה בעדינות, שאם היינו עושים את העבודה הנכונה כבר היתה באה מזמן. אפילו אם היינו שומרים שתי שבתות, אם כל עם ישראל היה שומר שתי שבתות – מיד נגאלים. לא חבל! מה הבעיה לשמור שתי שבתות? תענוג!

זהו רבתי, אז לעשות את החשבון נפש, כולנו נתחזק לתקן את כל המידות בכל יום ויום בכל רגע ורגע, שיתוקן בנו ויתוקן למעלה כל הצינורות שנפגעו בגללנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, באונס, בשוגג, חלילה במזיד.

ונהפוך את כל זה להתעוררות אמיתית – אז זו עת רצון גדולה! חודש ניסן! עתידים להיגאל בחודש ניסן. 'עתידים', זה יכול להיות עכשיו – בעזרת השם!

לחיים! לחיים! לחיים!

להתחזק לעבודתו יתברך!

מועדים לשמחה!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.

שירי אמת בדאז בהופעה חיה חלק י' - ערב פסח תשפ"א כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שמות השירים:

1. האם אתה בן חורין?

2. גאולה אחרונה כגאולה ראשונה

3. קריעת ים סוף

4. תחינה לגאולת הבנים

מתוך 'שירי אמת'.

המילים, הלחן, השירה והנגינה באים בהשראה בס"ד בו במקום.

תהליך המכונה בפי כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א בשם 'דאז'.

ראשי תיבות של: דבקות, אצילות, זרימה.

מילים, לחן, גיטרה, שירה: כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

הוקלט בערב פסח תשפ"א.

לצפיה סרקו את הקוד או כנסו לאתר

<https://rachlin.org.il/shirim.html>